

Zahvala

ob naznanitvi nagrajene pesniške zbirke za Jenkovo nagrado 2020

Ko so me oktobra leta 2003 obvestili, da sem prejemnik Jenkove nagrade za zbirko Banalije, sprva temu nisem verjel. Spominjalo me je na šale, ki si jih je kdaj privoščila literarna srenja, da je sproščala svojo ponotranjeno homofobijo. Tedaj je bila ta nagrada eksces, prvič je bilo nagrajeno delo, ki je vsebovalo eksplicitne gejevske vsebine. Ne vem, ali je sedemnajst let kasneje (skoraj čas za polnoletnost), kaj bolje. Ne vem, ali so se tudi tokrat v komisiji kopja kresala kot takrat. Vem pa, da je danes čas dosti bolj svinčen. In da Ministrstvo za kulturo poleg triindvajsetih organizacij neodvisne kulture prav zdaj meče na cesto tudi založbo, ki je izdala obe moji nagrajeni knjigi. Morda sem zato še bolj hvaležen komisiji, ki me je nominirala in celo nagradila, kar mi daje upanje, da nas ni malo, ki se upiramo zlu.

Zbirka mi je pomenila vstop v krog prijateljev, s katerimi sem literarno živel in ki jih ni več. Oživil sem jih skozi sanje, da bi mi pomagali preživeti. Nastajala je v nekakšnem polbudnem stanju. In boleče. Sprva je imela naslov Sanje z mrtvimi, toda kasneje sem pesmim dodajal sanje z živimi, in slednjič vse prepletel v svet, iz katerega je smrt dobesedno izginila. Verjetno tudi bolečina, da je ostal vitalizem nekega drugega jezika. Ki ga razumemo, ali pa tudi ne.

In ne nazadnje, to nagrado prenašam tudi celotni slovenski LGBT literaturi in bralstvu, tako mi je v krvi ... in drugače ne gre.

Brane Mozetič

Ljubljana, 27.10.2020

Društvo slovenskih pisateljev
Slovene Writers' Association